

Hobuse tapja.

Motto: „Parem karta kui tahetjeda!”

I. Eestkone.

Meie Eestimaa on üks imelik maa ja sa tunned seda, armas lugija, nõndasamati, kui weike lapsute oma pere bue — see maa on ju sinu isamaa, kus sa esimest korda pääwa walget nägid, kus sa liigud ja käid, oma palgebigis seda tööd tallitades, mis Jumal sulle seadnud — see maa on seesama, kus wiimaks su wäśind ibu pääwa koorma ja palawa járel peab hinggama wünnise pääwani. Jumal on seda maad rohkeste önnistanud, sest kuhu ial filmad poörane, näeme pöldusid, mis head wilja kannavad, ehk heinamaid, mis rohu ja lilledega kaetud, ehk metssi, kelle warjul wäśind teekäija hea meelega puhkab, õma käed risti paneb ja Jumalat tänab, kelle auu föik maailm täis on. Pöldude, heinamaade ja metsade wahel näeme siis maanteed, nagu walget kengast,

mis meie silma ees — seda eemale edasi ehk tagasi waatame — ita kitsamaks läheb ja wiimaks silmist foguni kaub, sest et üks weike mägi ehk mäeklinge meid feelab eemale waatamast ehk kaa seepärast, et inimese silm ial maailma otsani ei ulata kaa seal, kus mägesid ei ole. Ja tõestet, neid ei ole meie maal mite üteliiga! Aga ommeti en siin ja seal kaa mäge leida, ja kes sagedaste teed käinud, wöiks neid pea nimetada ja teab kül, kui palju waewa nemad hooste ja neile woorimeestele teewad, kes oma hooste peale halastawad, nönda kui Vüha Kiri käsib.

Tead, et Tallinna ümberkaudu, kus neid kodanikuji wääga palju on, kes hoopkaupa ja halva hinnaga tahavad maale sõita — et seal ümberkaudu mitu mäge on, mis, et naad kül weikesed on, ommeti teefäijat wäsitavad. Ma seisin sagedaste nende mägede juures ja nägin haleda meelega, kuda mõni hobune sia suure koorma ees lõotsutas, ehk kuda wahel linna herra ehk isand oma abikaasaga ja veel hea tosin lapsi wangstre peal istusid, muist naerdes, muist õisates, föige wähemad kisendades — föik rõõmu pärast, et naad nüüd (wöib kül olla mõne oja takka) linna telmust wälja halja muru peale lootsid saawa. Aga seda naad mite ei möistnud, et see üks ehk